

Bestiář

BARBARA NESVADBOVÁ

motto

MOTTO

Bestiář

BARBARA NESVADBOVÁ

*Bestí se žena nerodí. Bestí se žena stává.
A já mám za sebou
opravdu kvalitní přípravku.*

Praha 2007

© Barbara Nesvadbová, 1999, 2007
Cover photography © Stratosféra s. r. o., 2007

ISBN 978-80-7246-354-1

*Všem, o kterých je tato knížka.
Díky za inspiraci, pánové.*

Předmluva

Bylo to rok před mými třicátými narozeninami. Scénář, který jsme napsaly s Irenou podle mé knížky, byl už dávno hotový. A ležel. Pár pražských „zasloužilých“ producentů se na jeho realizaci snažilo sehnat peníze. Marně.

Chodili jsme tenkrát po večerech s mým psem Garpem do Riegráku. A Jára se mě jednou zeptal, jestli mám nějaký nesplněný sen. Nic mě nenapadlo. Šéfovala jsem třetímu časopisu, dodělala vysokou školu, měla za sebou dvě talk-show a tři knížky. Nebylo nějak zásadně po čem toužit. Ale říkejte muži, kterého znáte sotva pár měsíců, že ze všeho nejvíc byste si přála fungující rodinu. To dost dobře nejde. A tak jsem plácla – „chtěla bych ten film“. No, a on mi ho k těm třicátinám slíbil.

Abych ten příběh zkrátila, film mám. Všem, co na něm pracovali, ze srdce děkuju. A mám nejen film, ale i poučení. Příště už nikdy nebudu lhát a vymýšlet si. Příště si řeknu radši o ten snubní prstýnek...

Přeju vám hezké zážitky, v kině i v posteli s knížkou.

Barbara Nesvadbová, Praha 2007

RUSKÁ RULETA

Povídali jsme si o Kantovi, metafyzice a relativitě čehokoliv. Rozuměla jsem sotva polovině z toho, co říkal. To mne fascinovalo. Muži, kteří mi na třetí schůzce šeptají do ucha „Bojím se, abych se do tebe nezamiloval“, jsou naprosto nepřitažliví.

Scházeli jsme se převážně v poledne. Po večerech neměl čas. Prý pracoval. Koncem srpna odjížděl s přáteli na dovolenou do Marbelly. Znali jsme se asi tři týdny a setkali se nejvíce pětkrát. Naše pseudofilozofické diskuse nás zaměstnaly natolik, že jsme se nestačili ani políbit. Na lavičce před mým domem se zeptal, jestli bych na dovolenou nechtěla jet s ním. „Budu o tom přemýšlet, Alexi. Děkuji za pozvání.“ Druhý den mi do práce poslal po DHL kurýrovi letenku. Chtěla jsem ji alespoň zaplatit. Ale cesta se Swissair na pobřeží Costa del Sol třikrát převyšuje můj měsíční plat.

„Kde ty takovýhle chlapy sbíráš?“ Ptala se mne moje přítelkyně Sabina. To bych také ráda věděla. Bezchybně si je najdu. Třeba mezi milionem jiných, normálních mužů.

Vlastně jsem Alexe sbalila sama. On o mne vůbec neměl zájem. Ve vinárně si jeho přítel začal povídat se

Sabinou. My dva jsme zbyli. Asi po půl hodině jsme se začali bavit. Když odcházeli, tak mi bylo líto, že bych ho už nikdy neměla vidět. Poprosila jsem ho o vizitku. Divil se. Většinou to probíhá naopak. Ale na druhou schůzku přišel rád.

Večer, po příletu, ho bolela hlava. Prý migréna. Myslela jsem si, že bolest hlavy je výsadou hysterických ženských. Možná existují i hysteričtí chlapi. Chtěli jsme se milovat. Nešlo to. Měl trému. V půl druhé mne svou špatnou češtinou vzbudil: „Pojď se podívat na to Velký auto, jak svítí!“ Jaké velké auto, proboha. Nechtělo se mi. V noční košili jsem naštvaná šlapala trávou. Na obloze nad našimi hlavami zářil Velký vůz. Musela jsem se smát. On také. Tréma zmizela. Milovali jsme se. Měla jsem modřiny po celém těle. Vlastně ne po celém těle – jen na prsou a na stehnech.

I když jsem ho vůbec neznala, tak jeho tělo nebylo cizí. Často se přistihnu v posteli s někým, koho se vůbec nechci dotýkat. Vystřízlivím z alkoholu, hormony se uklidní a já chci toho, kdo vedle mne leží, co nejdříve vyhodit. Ne tak Alexe. Stále jsem ho hladila. Jeho ruce, jeho krk, penis. Měl na těle snad přes sto erotogenních míst. Nejvíc zabíraly bradavky. Zvláštní, Alex je první chlap, o kterém vím, že ho vzrušují dotyky na prsou.

Sex s ním byl úžasný. Myslím, že na něj budu vzpomínat ještě v důchodu. Jestli on na mne, to nevím. Spíš ne. Milovali jsme se bez kondomu. Na AIDS jsem si v prvních dnech ani nevzpomněla. Ale jen v prvních dnech. Protože pak vzrušení vyprchalo. Vzpomínala jsem na Kunderovu *Pomalost*. Chtěla jsem Alexe prožít co nejrychleji. Neuvědomovala jsem si, že když se

nenechá svítit jen knot svíčky, když se opaluje i ze stran, tak po chvíli zůstane jen flek. Začínat teď s něžností? Na to už bylo pozdě.

Polední pražské diskuse o Kantovi byly také pasé. Já ale chtěla dál. Slibovala jsem si, že si tenhle vztah uhlídám, že neulítnu. Věděla jsem přece, do čeho jdu.

Začala jsem se chovat jako služtička. Budila jsem ho espresem a orálním sexem. On to přijímal. Občas mne bezmyšlenkovitě pohládl po hlavě. Asi tak jako já hladím svého jezevčíka, když se dívám na televizi a on se vedle mne stočí do klubíčka.

Pátý den jsme se ráno rozhodli připravit ostatním snídani. Otevřel lednici a řekl: „Tady skoro nic není!“ „Tak pojedeme nakupovat.“ Pookřála jsem. Společné nákupy jsme plánovali ještě před odjezdem. „Pojeďu sám, ano?“ Řekl oznamovačně rozkazovačným tónem. Sebral klíčky od auta a zmizel. Sesunula jsem se v kuchyni na dlaždice a zapálila si cigaretu. „Mne už žádný chlap nezraní. Jsem dostatečně silná. Dokouřím, vstanu a půjdu si zaplavat.“ Domlouvala jsem si. Namísto toho jsem jen seděla a koukala do prázdna. Věděla jsi, že to tak skončí, Karlo. Vybíráš si chlapy, na které prostě nemáš. Seber se. Sama jsi to tak chtěla. Jinak bys mu nevyprávěla o svých pochybných fantaziích. Neklečela bys a nenechávala by ses pálit voskem. Hrála sis na světačku. Tak to teď dotáhni! Malým ubrečeným dítětem můžeš být ve svém pokoji v Praze. Každá ženská potřebuje fašistu. Napsala kdysi Erika Jong. Měla pravdu. Jen u mne je ta potřeba kapku extrémní.

Do kuchyně vešla uklízečka. „Panenko svatá, stalo se vám něco? Není vám špatně?“ „Ne, ne, to je v pořá-

ku. Mám jen nízký tlak.“ Vymlouvala jsem se. Ta hodná paní mi ještě uvařila kávu.

Zdržel se. Bůh ví kde. Na oběd přišel jeho španělský kolega, Chavier. Otázku „Jak se máš?“ zodpověděl Alex: „Ujde to.“

„Jiný den, stejná sračka.“ Říká jeden můj kamarád, když se zeptám, jak se má. Dokonce si koupil i tričko s tímhle nápisem. Mám si snad já nechat vyrobit tričko – „Jiný muž, stejná sračka“?!

Bylo mi líto, že náš vztah nemá žádnou minulost. Něco, na čem by se dalo stavět. Společné prožitky, o kterých bychom si mohli povídat, kterým bychom se mohli smát. Mezi námi totiž nebylo nic, co k takzvaně normálnímu vztahu patří. Mezi námi byl jen sex.

Neviděla jsem ani žádnou budoucnost. Na klasickou rovnici, kdy dva spolu jistou dobu chodí, večeří, souloží, a pak se buď vezmou, nebo rozejdou, byl příliš inteligentní. Věděl, že by ho čekala jen nuda a dřív nebo později hledání v cizích postelích. Věděla jsem to i já. Ale na rozdíl od něho mi to bylo líto.

Španělský přítel, Chavier, byl stejně jako Alex makléř. U oběda probírali možnost ovlivňování cen obilí sionistickými kruhy přes Herald Tribune. Prý existuje přesný systém znaků na fotografiích v Herald. Nevím. Ty noviny si kupuji jen občas, jen na letištích. Neměla jsem k jejich tématu co říct. Vlastně nikdo ani nechtěl, abych se jakkoliv vyjadřovala. Seděla jsem tam jako dobře cvičená opička a poslušně jsem se usmívala. On mi občas pohládl ruku – aby se neřeklo.

Sklízela jsem ze stolu a počítala dny do odletu. Ještě tři. S dneškem. Alex tu zůstane déle. Vrací se až za čtrnáct dnů. Chtěla bych zůstat s ním. Ale netroufám

si ho o to požádat. Mám dojem, že mu tu samotnému s Chavierem bude líp. „Není homosexuál. Ne, určitě není, Karlo. Je jen divný.“ Domlouvala jsem si. Každý vztah je vlastně ruleta. Většinou vyhrávám. Tentokrát to ale vypadá špatně.

Chtěla bych někoho, kdo na mne bude hodný, kdo si se mnou bude povídat a dá mi pocit bezpečí. Někoho, kdo zažene můj strach z existence i z budoucnosti. Ale všechny takové muže od sebe odháním.

Myla jsem nádobí a kapaly mi slzy. Alex si šel lehnout na slunce. Bůh ví, jestli se po návratu do Prahy budeme dále stýkat. Vzpomínky na něj paní psychologka nezažene. Nevím, jak hluboká bude jizva, která po něm zbude. Víím jen, že už teď to bolí.

„Přines mi vanilkovou zmrzlinu.“ Ozvalo se z verandy. Ani neřekl – prosím! Přišla jsem s mističkou ven a zůstala stát jako solný sloup. Alex ležel na břiše. Opaloval se. Vypadal až příliš nádherně. Široká ramena, dlouhé nohy, hnědé, kudrnaté vlasy... Měl ale na sobě plavky, které prodávají snad jen v sexshopech. Takové ty se šňůrkou v zadku. „Prosím tě, proč nemáš normální šortky?“ Zmohla jsem se na otázku. „Nechci mít proužky.“ Odpověděl, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Raději jsem se vrátila ke svému nádobí. „K čemu jsou vlastně chlapi na světě dobří?“ Zeptala jsem se kdysi dávno Sabiny. Se znechuceným výrazem mi odpověděla: „To ví jen Pánbůh. Možná pro slzy. A po slzách se lepší pleť, nezapomeň.“ Ne, Sabinko, neměla jsi tenkrát pravdu. Neměla jsi pravdu, když jsi říkala, že je nepotřebujeme. Že jsou zbytečným luxusem, určeným jen pro volné víkendy. Já totiž Alexe potřebuji. Chci ho.

Večer připravil barbecue. Snažil se. Byl milý. Půjčil mi bundu, když mi byla zima. Došel mi pro ponožky, sám mi je natáhl. On si oblékl můj svetr – prý aby měl něco mého na sobě. Nevěřila jsem vlastním očím. „Je mi s tebou dobře. Jsem s tebou šťastný, Karlo.“ „Lžeš.“ Byla moje automatická, nepřilíš šťastně zvolená reakce. „Když jsem byl malý, tak jsem musel chodit ke zpovědi. Lhával jsem, že jsem zlobil a trápil rodiče, i když jsem byl docela hodné dítě. Ale něco jsem přece panu faráři říct musel! Pak mi bylo hloupé vzít si oplatku, protože jsem vlastně u zpovědi zhřešil. Nelžu ti. Je mi s tebou opravdu dobře.“ Začala jsem ho líbat. Musela jsem. I když jsem si u nádobí slibovala, že budu odtažitá, že si dám dva kroky zpátečku. Ale nešlo to.

Alex říkal, že v našem vztahu chce mít jen to hezké. Že každodennost, pracovní záležitosti a jiné problémy zůstanou venku. Že si vybudujeme malou intimní realitu. Nechtělo se mi argumentovat, že pak to jen těžko bude vztah. Chtělo se mi věřit. K jeho macho vzhledu se však tyhle typicky ženské řeči jaksi nehodily.

Byla noc. Na nebi svítil Velký vůz. Začali jsme mu přezdívat Velký volkswagen. Šli jsme plavat. Poprvé spolu. Předtím jsem chodila do vody sama. Bydleli jsme v malé haciendě na pláži. Sousední domeček měl pronajatý Sean Connery se svou ženou. Do vody chodil bez ženy. Vypadal ještě lépe než na filmovém plátně. Přes veškeré okouzlení Alexem jsem ho často pozorovala. Agent 007 je jen jeden. Bohužel, on si mne ani nevšiml. Vlastně jednou – vylézala jsem na břeh, plivala jsem slanou vodu, vlasy přilepené k obličejí – a on se s úsměvem typu „to jste si asi dala“